

De jeugd van...

RONNIE TOBER

In de rubriek 'De Jeugd Van...' gaat Weekend elke week met 'n Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van zanger Ronnie Tober (67). Ronnie werd geboren in Bussum, maar groeide op in de Amerikaanse stad Albany, bij New York. Met grote hits als *Geweldig*, *Morgen* en *Rozen Voor Sandra* bouwde hij een succesvolle zangcarrière in Nederland op.

DOOR FRANK WAALS
FOTO'S MARIO NAP E.A.

Ronnie Tober werd op 21 april 1945 geboren aan de Nassaulaan in Bussum. Zijn vader Maarten en moeder Elsje hadden daar een delicatessenzaak en al een compleet gezin. De komst van Ronnie werd destijds als een vergissing omschreven. 'Mijn moeder had al drie kinderen en dacht dat ze niet meer zwanger kon raken', aldus Ronnie. 'Het is om die reden dan ook niet gek dat ik ruim vijftien jaar scheel met mijn oudste broer, maar daar was ik dan ineens. Ik was een zevenmaandskindje, ik kwam veel te vroeg ter wereld ten tijde van de Tweede Wereldoorlog,

'Mijn vader kon lange tijd niet accepteren dat ik homo ben'

Ronnie (linksonder) met zijn zus, twee broers en zijn ouders.

Al jong strak in het pak, een echte gentleman.

Ronnie in verschillende fases van zijn jeugd. Het zingen zat er vroeg in, wat leidde tot optredens op de Nederlandse tv.

en Nederland zou pas in mei bevrijd worden van de Duitsers. Niet echt de ideale tijd om geboren te worden. Er was geen couveuse beschikbaar om me in te leggen, dus kwam ik letterlijk in een wasmand terecht die maar even dienst deed als bedje. Met krullen hielden mijn ouders me warm en ondertussen luisterden ze de hele dag naar Radio Oranje, wachtend op het einde van de oorlog. Er was nog steeds opstand, maar het einde was in zicht. Desondanks was met name mijn moeder erg bang voor de laatste bombardementen en ze dacht dat ik het niet zou redden. Maar zie hier, we zijn 67 jaar verder en ik ben kerngezond.'

Toen Ronnie drie jaar oud was, emigreerden zijn ouders met hun jongste zoon naar het land van de onbegrensde mogelijkheden, Amerika. Ze vestigden zich in het Amerikaanse Albany in de staat New York, op zoek naar een beter leven, in plaats van opnieuw proberen iets op te bouwen in het verwoeste Nederland. Ronnie's broers, zussen en enkele

ooms en tantes woonden er al. Met de Nieuw-Amsterdam maakte het gezin de overtocht naar Amerika. 'De overtocht met het schip duurde in die tijd zeker een dag of acht', zegt Ronnie. 'Daarbij stormde het ook nog eens ontzettend, het was winter. De

hele reis van Rotterdam naar New York hebben we slecht weer gehad, zo wisten mijn ouders me te vertellen. Ik was pas drie, maar ik kan me nog goed voor de geest halen dat we op een gegeven moment midden in de nacht wakker werden gemaakt

door de bemanning om het Vrijheidsbeeld te zien. We voeren de haven van New York binnen en zagen dat reusachtige beeld met die fakkels staan, The Statue of Liberty. In mijn herinnering was het beeld ook nog eens helemaal verlicht, maar die gedachte kan ook door de verhalen komen.

In de jaren daarna had ik een prima leven met mijn ouders, broers, zussen, ooms en tantes. Die zijn inmiddels allemaal dood. Alleen ik ben nog over, samen met mijn zus Joyce. De familieleden die er nog wonen zijn van weer een nieuwe generatie achterneefjes en -nichtjes die ik eigenlijk niet goed ken.'

Zingen voor Kennedy

Ronnie was als jonge jongen iemand die zijn woordje altijd klaar had. Daarmee hielp hij zichzelf vooruit omdat men zijn brutale manier van mensen benaderen ook vaak wel charmant vond. Zo kon hij in zijn tienerjaren al snel aan de bak bij de lokale televisie in Manhattan. Dat leverde hem zelfs een optreden op voor Richard Nixon en John F. Kennedy, toen nog de presidentskandidaten. In Amerika maakte

'Coline was mijn eerste grote liefde'

In zijn jeugd had Ronnie (links) wel eens een vriendinnetje.

Ronnie veel nieuwe vriendjes en vriendinnetjes, met wie hij allemaal Engels sprak. Thuis was de voertaal wel Nederlands, maar ondanks dat gegeven beheerste Ronnie die taal matig. 'Ik tel nog altijd in het Engels', zegt hij nu. 'De middelbare school was een heerlijke tijd. Bijna dagelijks schopten we daar bij binnenkomst in het gebouw onze schoenen uit en begonnen we te dansen op onze sokken. Dat deed ik dan met mijn eerste vriendinnetje, Coline. Rood haar had ze en ik vond het heerlijk om lekker met haar te pronken tegenover mijn klasgenoten. Later was er nog een ander meisje, de blonde Judy Snyder. Echte kalverliefde was dat.' Naast alle jolijt moest er natuurlijk ook geleerd worden en dat deed de zanger als de beste. Zelfs zo goed dat zijn ouders hem ervoor wilden belonen. 'Zeg maar wat je wilt hebben', riepen ze. 'Een tweedehands auto, of iets anders misschien?' Ronnie: 'Veel geld hadden ze niet, maar toch wilden ze iets voor me doen. Mijn grote wens was om eens terug te gaan naar Holland om mijn opa en tante, die daar nog steeds woonden, op te zoeken. Een vliegretourtje New York - Schiphol kostte in die tijd iets van driehonderd dollar, geloof ik. Omdat mijn ouders de helft betaalden en ik met mijn baantjes als zanger en vakkenvuller in een

supermarkt het andere deel bij elkaar verdiende, was het al snel mogelijk. Eenmaal hier bleek mijn tante Henny een brief te hebben geschreven naar het tv-programma Voor De Vuist Weg van Willem Duys, waar ik toen heb opgetreden. Daar heb ik het nog wel eens over met tante Henny. Op 4 februari aanstane wordt zij honderd jaar.'

Vergissing

Eenmaal woonachtig in Nederland leerde Ronnie zichzelf beter kennen. De grootste ontdekking was dat hij op jongens viel en niet op meisjes. Met zijn eerste 'manneliefde' Rudy woonde de zanger twee jaar samen, maar die relatie noemt Ronnie nu een vergissing. 'We pasten uiteindelijk toch niet bij elkaar. Bijzonder in onze relatie was de eerste ontmoeting in een café. Daar blijkt achteraf op dezelfde avond ook mijn huidige man Jan Jochems te hebben gezeten. Ik had die avond een zwartwit geblokte regenjas aan en Jan wist me dat jaren later nog haarfijn te vertellen. Alleen zag ik hem toen niet staan. Eén van Rudy's beste vrienden, Wim, had een partner en dat was Jan. Zodoende hoorde ik tijdens mijn relatie met Rudy altijd veel over hem. Nadien, toen we allebei weer als vrijgezel door het leven gingen, kwamen we elkaar tijdens carnaval 1968 voor

de tweede maal tegen in bar The White Horse in Arnhem. 'Jij bent Jan Jochems', riep ik meteen toen ik hem een hand gaf. 'En jij bent die man met de zwartwit geblokte regenjas', zei hij. We hebben er nog hartelijk om gelachen, maar Rudy kon daar niet mee omgaan. Hij is al jaren geleden overleden, maar bij leven had hij het best moeilijk met de relatie die zijn goede kennis Jan en ik ineens kregen, nota bene nadat hij hem zelf aan mij had voorgesteld.'

Samenwonen

Vader Maarten en moeder Elsje vermoedden altijd al wel dat hun zoon homo zou kunnen zijn, alleen spraken ze het nooit hardop uit. Ronnie zette op een gegeven moment zelf de eerste stap. 'Ik belde mijn moeder op en vertelde haar dat ik wilde gaan samenwonen met mijn vriend', zo herinnert hij zich. 'Direct kwam ze over naar Nederland en inspecteerde het hele gebeuren. En wat deed ik? Ik nam haar dezelfde avond nog mee naar een homobar. Stom natuurlijk, maar ik wilde haar laten zien wie ik was en wat ik deed. In de Incognitobar in Amsterdam dronken mijn ma en ik samen een drankje. Het publiek was daar heel netjes en iedereen stond er keurig in pak aan de bar. Niets om je over te schamen dus. Later vroeg ze nog of Jan en ik misschien huisgenoten waren, maar dat was natuurlijk spel. Zij wist heus wel hoe de vork daadwerkelijk in de steel zat, alleen wilde ze dat toen nog niet toegeven. Mijn mams ging terug naar Amerika, maar vertelde mijn vader niets. Die keek me enkele jaren later, kort voor zijn dood, op een dag ineens recht aan toen ik bij hem was. Hij vroeg: 'Het verandert natuurlijk nooit tussen jou en Jan, hè?' 'Dat hoop ik niet nee', antwoordde ik.' Ronnie's ogen worden vochtig wanneer hij de gebeurtenis oprakelt. Hij neemt een slok van zijn koffie en vervolgt: 'Toen is m'n pa naast me

komen staan en sloeg hij een arm om me heen. 'Ik heb al twee zoons verloren. Ik wil niet ook mijn derde verliezen', zo zei hij. Dat vergeet ik nooit meer. Dit was zijn manier om te zeggen dat het goed was.'

Kapot van verdriet

Ronnie vervolgt: 'Enkele jaren daarna is hij overleden. Jan en ik maakten in die tijd samen een reis door de Caraïben. Vanaf ons privéjacht belde ik hem op, maar goed bereik was er niet. 'Hallo Ron? Ben jij dat? Ik denk dat jij het bent, maar ik hoor je niet goed, dus ik hang op', zo kwam er vanaf de andere kant van de lijn. Ik belde nogmaals en hoorde weer: 'Ron? Ja jongen, ik heb mijn gehoorapparaat niet in, dus bel me later maar even'. Dat was het laatste wat ik van hem hoorde. Ik wilde hem de dag daarna op het vliegveld van Sint Maarten terugbellen, maar mijn zusje was me voor. Ze belde me om te zeggen dat mijn vader was overleden. Hij had een aneurysma, een zwakke plek in zijn ader, en die was geknapt. Weliswaar stief hij op 91-jarige leeftijd, dus dat is dan wel weer iets om trots op te zijn, maar mijn moeder was kapot van verdriet. Die twee waren zesenzestig jaar getrouwd en konden helemaal niet zonder elkaar, net zoals mijn man Jan en ik dat niet kunnen. Op 6 september 1995, om half acht 's avonds, overleed ze, precies een halfjaar nadat mijn vader zijn laatste adem uitblies. Hij ging op 8 maart, ook om half acht 's avonds. Dat kan geen toeval zijn. Ze miste mijn vader en hij kwam haar halen. Nu zijn ze weer samen, voor altijd en eeuwig.'

Volgende week:

De jeugd van Albert Verlinde.

Ronnie is al 44 jaar samen met zijn grote liefde Jan Jochems.